شمارهٔ ۲۷۰ ـ ۲۶۹

لشكركشي پيرتوس

عليرضا شجاع پور

لشكر كشيده است

بیش از هزار سال از این پیش، پیر توس صف یُشت صف کشیده به میدان کارزار

پایاو ماندگار، در چشم ِصف شمار، شش بار ده هزار لشکر کشیده است.

از عشق و شور و دانش و بینائی و خرد از صُلح و جنگ و هر چه در این هر دو نیك و بد در بحر پُر تلاطم توفان موج و اوج

بحر تقاربی که تمام سپاه را در نظم بی گزند

آراسته به صفحهٔ میدان کشانده است

لشكر كشيدهاست.

تدبير پاسداري اين مرز و بوم را

بستن زهر كرانه به دشمن زهر طرف، راه هجوم را لشكر كشيده است.

تاريخ سرزمين اهورائي وطن . .

اسطورههای صبر و شکیبائی وطن..

گُرد آفرید شرزه تباران شیرزن. .

گُردان سرفراز، مردان بی نیاز . .

شاهان خوب و بد، همواره تا ابد. .

چون واژههای دُر دری در چکامهاش از سحر خامهاش، در شاهنامهاش

در لشكر حماسه او زنده مانده اند

باینده ماندهاند.

**

او پاسداری وطنش را از آب و خاك در پر تو عنایت پروردگار پاك الشكر كشیده است الشكر كشیده است كه فرهنگ این دیار آئین این تبار، پیوسته ماندگار آئینه دار دیدهٔ آیندگان شود هر كو به چشم جان بادیدهٔ خرد براین سپاه سبز سرافر از بنگرد

می بیند آشکار کاین لشکر از سُلاله گودرز و نیرمند در این سپاه حفظ وطن راز هر گزند اسفندیار و رُستم و سهراب با همند

**

من سالهای سال . . زرینه کفش که ندهر کو درفش را در قلب این سپاه بر دوش داشته از خاك برنشستهٔ ده قرن گردراه بااشك چشم و آه

ز آبروان شعر تَرم پاك كردهام